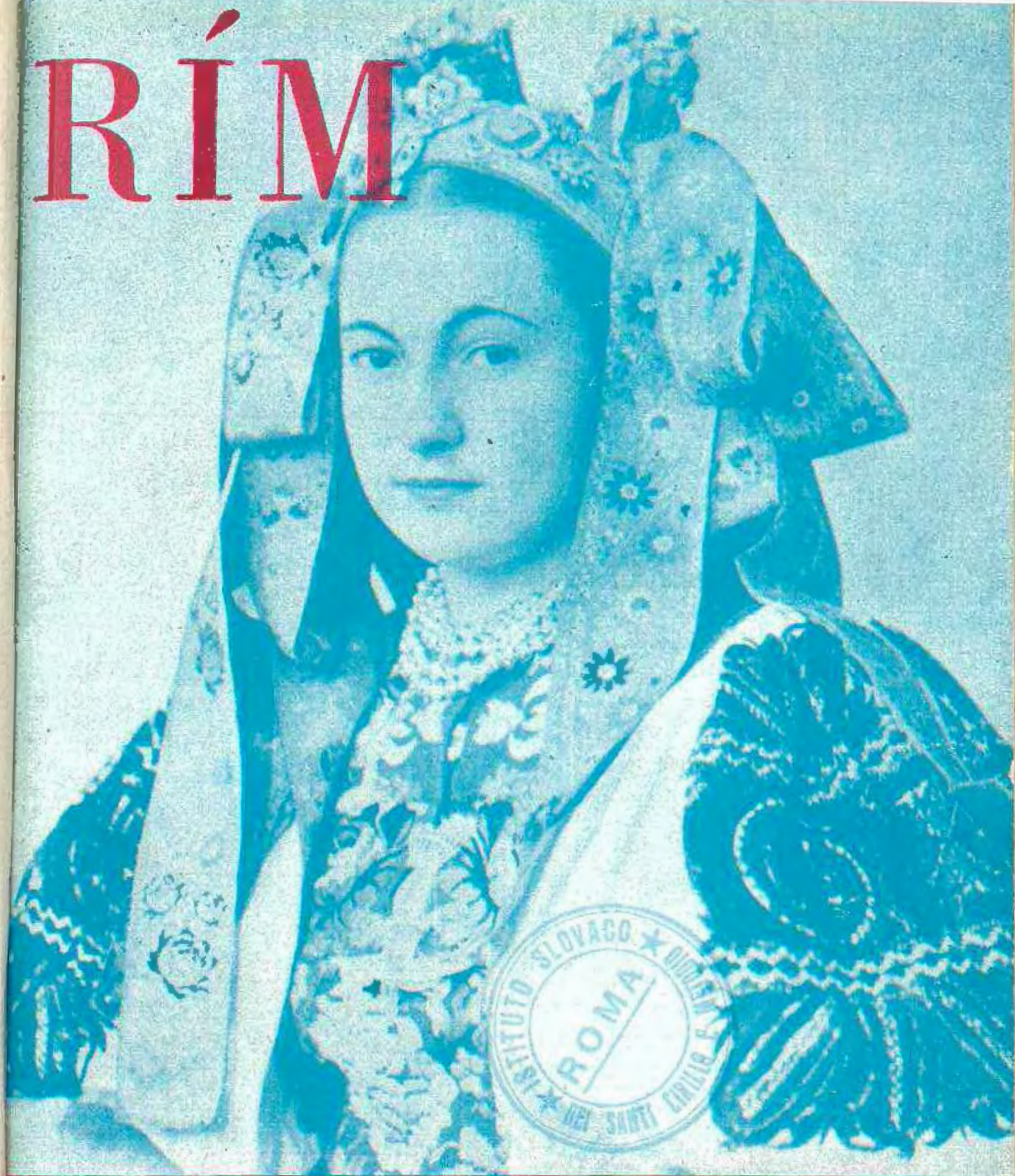

RÍM

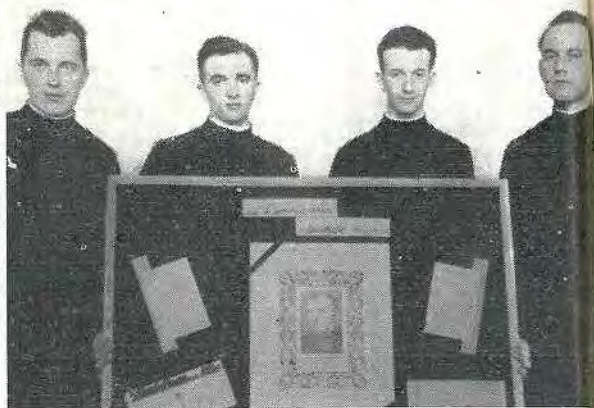

SLOVENSKÝ OBRÁZKOVÝ ČASOPIS

ROČNÍK VI

JAR 1954

ČÍSLO 1

Z RÍMA A ZO SVETA

1. Pohľad na Svätopeterske námestie počas svätorečenia pápeža Pia X. — 2. Dierčence slovenskej tanečnej skupiny v Sydney (Austrália). — 3. Výstava, ktorú usporiadali slovenskí obľábi v Ottawe (Kanada) vo výročný deň smrti Msgr. Dr. J. Tisa. — 4. Letné sídlo prvého slovenského prezidenta v Topolčankách.

Na obálke: Slovenská mládež vo svietotnom kroji.

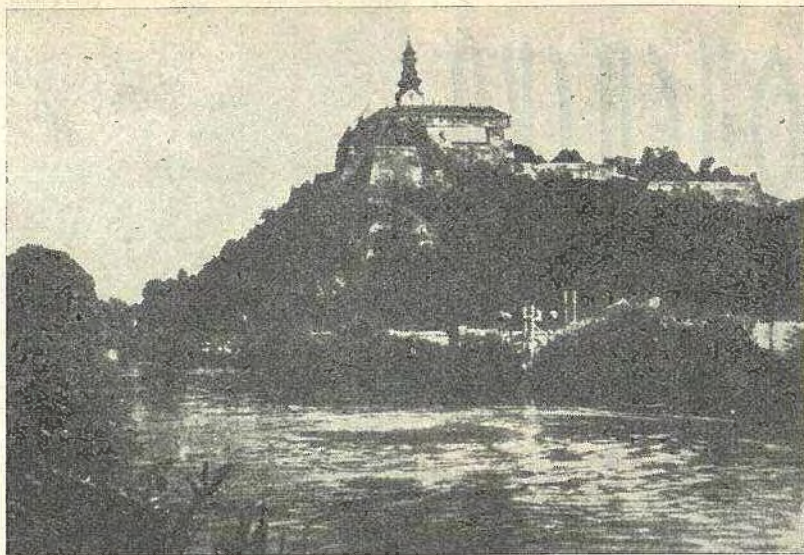
SLOVENSKÁ JAR

Slovenské hory, lúky, polia i záhrady shodily so seba biely príkrov a pod dotykom hrejivých lúčov slnka, sňa nedočkavá mladucha, odely sa do kvetnatého rúcha jari.

Na poliach, v mestách i dedinách badať nový život plný radostného jasu a nádeje. Vo vzduchu sa ozýva roztúžený spev vtáctva a na konároch stromov sa zjavujú prvé sľubné púčiky.

Avšak zmenn badať nielen navonok v prírode, ale tiež v srdciach ľudí. Ako každoročne i teraz s príchodom jari v srdciach Slovákov pod Tatrami ožívujú nádeje na skoré vyslobodenie zpod útlaku. S príchodom jari viac ako inokedy upierajú zraky na západ, odkiaľ čakajú vyslobodenie. Nesklamme ich nádeje. Zapoјme sa všetci spoločne do oslobodzovacej činnosti. Posilnime ich vieru, nalejme svornou prácou odhodlania a vytrvalosti do ich ochabujúcich srdiec. Pričinnme sa, aby sme čoskoro mohli oslavovať príchod novej jari spoločne.

Pohľad na staroslávnú Nitrú

Nitra, milá Nitra, ty vysoká Nitra!
Kdeže sú tie časy, v ktorých si ty kvitla?

Nitra, milá Nitra, ty slovenská mati!
Čo pozrem na teba, musím zaplakati.

Ty si bola niekdy všetkých krajín hlava,
v ktorých tečie Dunaj, Visla i Morava.

Ty si bola sídlo kráľa Svätopluka,
keď tu panovala jeho mocná ruka.

Ty si bola sväté mesto Metodovo,
keď tu našim otcom kázal Božie slovo.

Teraz tvoja sláva v tóni skrytá leží.
Tak sa časy menia, tak tento svet beží.

Jozef Dobrozemský

Slovenský Stradivari

Pán Jozef Dobrozemský.

V poslednom čísle « Ríma » sme uverejnili obsiahly článok o objave nášho krajana pána Jozefa Dobrozemského, ktorému sa po vyše tridsaťročnom štúdiu podarilo odhaliť tajomstvo výroby husiel slávnych talianskych majstrov, ako boli: Stradivari, Amati a Guarneri. Podľa posudku najpovolanejších odborníkov, Dobrozemského sláčikové nástroje možno v ohľade akustickej dokonalosti porovnať iba s výrobkami samotného Stradivariho. Tak na pr. pán Theo Stehle, huslový virtuóz a koncertný majster štátneho orchestra v St. Gallen (Rakusko), písomne prehlásil vo zvláštnom ateste, že husle vyrobené Jozefom Dobrozemským kladie pred všetky, ktoré doteraz mal a na ktorých doteraz hral. (Guarneri, Gagliano, Klotz, Gofriller). Podobne sa vyjadril o Dobrozemského výrobkoch aj slávny taliansky cellista J. Mainardi a iní. Ako sme povedali, tajomstvo dokonalého hudobného nástroja nespočíva v dreve, v jeho zvláštnom spracovaní, alebo v impregnácii a pod. Dokonalosť sláčikového nástroja, podľa objavu p. Jozefa Dobrozemského, väzí v správnej intonácii vedľajších tónov s hlavným tónom. Vie sa, že popri každom hlavnom tóne, ktorý vznikne na strune sláčikového nástroja, ozve sa zakaždým päť ďalších, presne rozoznatelných vedľajších tónov. Ak tvoria vedľajšie tóny spolu s hlavným dokonalý akord, hudobný nástroj je akusticky dokonalý. Toto bola podstata objavu Jozefa Dobrozemského. Tento poznatok bol východiskom pre

d'alší postup. Bolo treba zistiť, od čoho závisí harmónia tohoto akordu a ako ku nej prísť v praktickom prevedení. Kým na to prišiel, uplynulo takmer tridsať rokov, v ktorých neprestajne pátral, a zdokonaľoval milimeter za milimetrom. Nakoľko ide o prácu vyžadujúcu presnosť vidno z príkladu, že postačí rozdiel jednej dvadsiatiny milimetra hrúbky steny na rezonančnej skriní, aby sa hlas nástroja úplne zmenil. Okrem presnosti a trpezlivosti sa vyžaduje predovšetkým dokonalý a nadpriemerne jemný sluch. V tejto okolnosti možno nájsť vysvetlenie, prečo sa Stradivariho « tajomstvo » po jeho smrti stratilo. Lebo jeho nasledovníci alebo nemali taký dokonalý sluch ako ich učiteľ, alebo im chybovala presnosť a dôkladnosť pri práci. Pri zhotovení dokonalého sláčikového nástroja, podľa Dobrozemského akustickej metódy, nemožno sa pridržovať nijakej formuly alebo pravidla, nakoľko tu ide o umelecké dielo individuálne, tak isto osobné, ako je na pr obraz, socha, hudobná skladba a pod.

Pán Jozef Dobrozemský žije nateraz i s manželkou ako utečenec vo Viedni, odkiaľ by však rád vyemigroval. Najradšej do Spojených štátov severoamerických alebo do Kanady.

*Husle a viola zo sláčikového kvarteta, vyrobené
p. Jozefom Dobrozemským.*

OSUD SLOVENSKEJ MATKY V EMIGRÁCII

Do redakcie nášho časopisu prichádza veľa listov. Ich obsah býva rôzny. V niektorých prevláda bolesť, v iných zase radosť. No najviac vari je tých trúchlivých, pretože život našich emigrantov je skúpy na radošti. Ťažko sa musia boriť v cudzom svete, namáhavo musia bojovať o skromnú skyvu chleba. Pochopenia je málo a najmenej vari medzi svojimi. Za takýchto podmienok niet sa čo diviť, že nám pošta prináša listy viacmenej neradostné.

Vezmime na pr. tento. Písala ho ťažká upracovaná ruka slovenskej matky, ktorá ušla zo Slovenska so svojim synom, lebo iba tento jej ostal. Slovenská matka medzi iným píše:

« Ako sme opustili naše drahé Slovensko s kufríkom v ruke, odvtedy nemáme spoločného domova. Mala som len jediného syna. Cez vojnu študoval dva aj pol roka na univerzite v Nemecku. Stálo nás to veľa obetí a strachu. Prežil tam 36 bombardovaní. Bohužiaľ, jeho a naša obeť boli márne. Prišiel koniec vojny a on ako dôstojník musel opustiť Slovensko. Odišli sme spolu. No čoskoro nás osud rozdelil. Dlhý čas som nevedela, kde je. Vo dne v noci som sa modlila za neho. Konečne som sa dozvedela od istého nášho človeka, že môj syn sa nachádza v ruskej zóne. Bez rozmýšľania som sa vybrala na cestu za ním. Dozvedela som sa, že je v meste P. Vydala som sa na cestu bez jedla a bez peňazí. Iba na ceste čo som si vyžobrala kde-tu kus chleba. Po dvoch týždňoch som konečne došla do mesta P. v ruskej zóne. Pán Boh bol so mnou. Môj syn, nakoľko vedel viac rečí, bol dočasne ponechaný pri repatriačnej komisii ako tlumočník. Keď som sa raz potíkala po uliciach mesta, hladná a unavená ako žobráčka, nahodou sme sa stretli. Iba toľko mi mohol povedať pri tomto našom stretnutí: « Ja som vedel, že prídeš ».

Bolo však treba pomýšľať na ďalší útek. Konečne sme sa dožili i tohoto dňa. Naším cieľom bolo Holandsko. Hladní a uzičení, bez haliera sme sa vydali na cestu. Išli sme ponajviac peši. Kde tu na kúsok vlakom, keď sme po ceste mohli zarobiť nejaký groš. Po dvoch týždňoch útrap vyhľadovaní sme sa konečne dostali do Holandska. No ani tuná sme nemohli ostať dlhý čas spolu, lebo sme si museli ťažko vyhľadávať náš každodenný chlebič pokropený slzami. Nežiaľila som však nad sebou,

ale nad mojim synom, vidiac, ako statočne znášal svoj nezasklí-
žený osud. V kostole u Redemptoristov kúpil vždy sviecu, často
za posledný halier a zapálil ju pri obraze Matky ustavičnej po-
moci za našich drahých, čo ostali doma a o ktorých sme nemali
nijaké zprávy. Po roku odišiel do Brazílie a mňa ponechal na
starostlivosť jedného statočného kňaza. Zase len rozlúčka. Bola
to pre mňa ťažká skúška. Pracovala som, modlila sa a plakala.
Jedinou mojou radosťou boli listy z Brazílie. Chudák, ťažko sa
musel pretíkať v cudzine samotný, neznajúc tamojšiu reč. Chcel,
aby som prišla za ním, ale konzul ma nechcel pustiť, že vraj sta-
rú osobu nemajetnú nepustia. Nedalo sa nič robiť. Po roku sa
môj syn presťahoval do Venezuely len preto, aby som mohla
prísť za ním, čo som aj urobila. Zo začiatku sme mali veľkú
biedu. Ja som nemohla pracovať, pretože som neovládala reč.
Aby ma mohol udržať pri sebe, syn si vypožičal peniaze od jedné-
ho úžerníka. Chudák, čože by neurobilo dieťa pre svoju matku?
Pracoval ťažko a za to všetko sme boli v stave zaplatiť iba
skromný malý byt. Aj za ten musel složiť veľkú zálohu. Na prvé
naše Vianoce sme mali byť, ale nemali sme čo jesť. Po celý via-
nočný týždeň našim jediným jedlom bola ryža uvarená v slanej
vode. Na Nový rok prišiel náš známy dôstojný pán. Chcel nám
pomôcť, ehcel sa nas ujať, aby môj syn mohol doštudovať a stať
sa hotovým človekom. No nenašli sme porozumenia medzi tu-
najšími ľuďmi. Presťahovali sme sa do jednej chudobnej dediny
a tu sa začala naša kalvária. Tuná cudzinec môže vyžiť ako tak
len v meste. Vo vnútrozemí nedostatok stravy, ľudia sú nečisti
leniví. Bývali sme v dome na spadnutie. V kuchyni na zemi tri
skaly — to bol šporák. Vodu na varenie a na pranie bolo treba
nosiť z ulice. Toto ma zničilo, lebo len jeden rok pred odchodom
z vlasti som bola ťažko operovaná. Ťažká práca znamenala pre
mňa smrť. Zapálila sa mi jedna ľadvina. Bola som mesiac v
nemocnici. Tuná nemocnica je pre žobrákov a klinika pre tých,
čo majú peniaze. Teraz som tu už sedem rokov a som stále chorá.
Trpia najmä moje zažívacie ústroje pretože tu nieto zeleniny
ani ovocia. Iba banány a tie ja neznášam. Dostať sa ku nám, to
znamená ísť mulicou do 2000 metrovej výšky. Človek sem príde
viac mŕtvý ako živý.

Môj syn je ku mne veľmi dobrý, ale keďže sa oženil s tunajšou
dievčaťom, stratila som nárok na syna. Tuná mužova rodina nie
je viac rodinou. Ja som pre nich len « seňora ». Rozdiel zvykov,

Pán Laco Alexander z Caracasu na poľovačke tygrov s domorodcami vo venezuelských džunglách.

charakteru mi znemožňujú ísť ku nim bývať. Ona sa nenaučila po slovensky, ja neviem po španielsky. Jej matka keď ma videla hneď sa ma spýtala, že kam pôjdem, keď sa môj syn oženi. Keď už nemôžem bývať u nich, rada by som bola v ich blízkosti, aby som aspoň občas mohla vidieť moje vnúčatá. Chcela by som do nich vstúpiť niečo slovenského. Môjmu synkovi by som zavše podala niečo, čo on doma rád jedával a teraz mu to chýba. Ženu má tvrdú, panovačnú. Oh, pán doktor, nemôžem Vám opísať môj preveliký žal! Prečo ľudia delia matku od syna, keď som vinou jeho ženy stratila domov u neho. Sedem rokov som sa trápila, opatrovala statočného, čistého, svätého kňaza, teraz som nemocná, stará, neschopná práce, nemám haliera, kdeže sa podiem? Môj syn je tiež chudobný, ale vďaka Bohu čestný, zarobí toľko, aby mohol vyživiť ženu a dve pekné dietky, ktoré sú jedinou mojou radosťou na sklonku môjho života. Teraz som od nich tak ďaleko, že keď zomriem, môj syn mi nebude môcť prísť ani na pohreb... ».

Toľkoto, milí čitatelia, z listu našej slovenskej matky v emigrácii. Jeho obsah hovorí sám za seba.

PROROCTVO ZOBORSKÉHO MNÍCHA

SLOVENSKÁ LEGENDA

Na pyšnom nitrianskom hrade býval za dávnych čias mocný slovenský kráľ Svätopluk. Veľa dobrého vykonal národu, ale i veľa zlého. Slovenské meno urobil známym na celom svete, ale vývin slovenského života zarazil na dlhé časy svojím nerozumným činom, svojou nenávisťou k žiakom svätého Cyrila a Metoda.

Slovenskí mníši rozišli sa po celom známom svete. Našlo sa však aj pár takých, čo svoju vlasť neopustili, ale utiahli sa do lesov a oddali sa pustovníckemu životu. Jeden z nich ostal aj na Zobore. Pravda, veľa sa neukazoval, aby ho kráľovi ľudia nezbadali a neoznámili panovníkovi. Žil v jaskyni, ktorej vchod bol zarastený trnám, drieňom a hlohom. Tam čakal nové, lepšie časy.

Raz bola na Zobore kráľovská poľovka. Kráľovi sa v zoborských horách tak páčilo, že sa mu nechcelo z nich. Slniečko už sadalo za novosadské háje a Svätopluk ešte nemyslel na návrat domov. Čosi ho ustavične zdŕžalo vo voňavých tieňoch stromov. Keď sa poľovníci dostali na samé úpätie vrchu, k lúkam, ohlásil ich:

— Zpäť! Dnešnú noc strávime v horách.

Darmo ho radcovia odrádzali, nedal si povedať. Museli obrátiť kone a dať sa za ním. Zastal až pri studienke pod jaskyňou.

— Tu sa usalašíme, — riekol. — Rozložte vatru.

O chvíľu praskotal veselý oheň, ktorého žiara vkrádala sa medzi stromy. Dym z vatry dvíhal sa do výšky, preplietajúc sa pomedzi vetvy k hviezdnatému nebu, skláňajúcemu sa nad samý vrchol Zobora. Zatúlal sa aj do jaskyne.

Keď ho pustovník zacítil, začudoval sa. Ešte sa nikdy nestalo, že by si bol niekto rozložil oheň blízko jeho jaskyne. A to ešte v nočnú hodinu! V taký čas neprišli sem ani pohani, ktorí sa potajomky schádzali na neďalekom holom temeni, kde mali obeť. Pustovník vstal a vyšiel na úzky chodník pred jaskyňu.

Noc bola jasná, nebo posiate miliónmi hviezd. Nikde ani

obláčka. Zrazu sa však zablyso a pred očami mnícha, sľa v obrovskej prorockej knihe, ukázala sa budúcnosť Svätoplukovho kráľovstva. Bolo tam vidieť moc i slávu, sklamanie i utrpenie, poníženie i otroctvo a prenasledovanie. Bolo tam o kalvárii, ale i o vzkriesení.

A vnútorný hlas, pochodiaci z vnuknutia božieho, vravel mu:

— Chod' a povedz kráľovi a jeho radcom, čo čaká ich krajinu!

Pústovník slúchol, a sišiel k ohňu. Kráľova družina baviaca sa veselým spevom a hlasitým smiechom, zbadala ho iba vtedy, keď začula jeho hlas:

— Pokoj vám!

— Kto si? — obzrel sa kráľ.

— Ja, pustovník.

— Čo tu hľadáš?

— Vás.

Postava mníchova, vynárajúca sa z hĺbky hory, ožiarená mihotavým svetlom vaty, zdala sa vznášať sa nad zemou. Chvíľami sa predlžovala a mohutnela a priam tak mohutnel aj jeho karhavý hlas.

— Kto si? — pýtal sa ho Svätopluk znova, nedôverujúc, že by to bol človek.

— Som jeden z tých, ktorých si odohnal od svojho stola, od svojho prahu a nahuckal si na nich psov. Jeden z tých, ktorí ti za všetky príkoria nikdy nezllorečili, ale modlili sa za teba.

— A kto ťa posielal? — vyzvedal kráľ.

— Posielal ma ten, ktorý ťa urobil slávnym panovníkom, proti ktorému si sa však toľko ráz prehrešil, ty i tvoja družina. Posielal ma Boh otcov našich Cyrila a Metoda, ktorí primiesli nášmu ľudu múdrosť života a spasenie. Prinášam ti odkaz nebies. Sláva tvojej krajiny sa síce ešte zväčší, ale dlho už nepotrva. Hriechy tvoje a tebe podobných zničia ju na celé tisícročie. Po tvojej smrti sa rozpadne.

— A kedy sa zas vzkriesi? — prerušil Svätopluk mlčanie.

— Tisíc rokov bude v nej cudzí rozkazovať, bude vládnuť nad tvojimi deťmi, týrať ich bude, trápiť a prenasledovať, bude brať reč i chlieb, právo i život.

— A možno ešte čosi napraviť?

— Veľa nie. Ale ak sa dáš na cestu kajúcnosti a budeš svojmu ľudu panovníkom ako Boh prikazuje, Pán zmierni utrpenie nešťastného tisícročia.

Po týchto slovách pustovník zmizol. Odišiel tak ticho a nebadane, ako bol prišiel. Keď sa kráľ a jeho družina spamätali, nebolo už po ňom ani chýru, ani slychu.

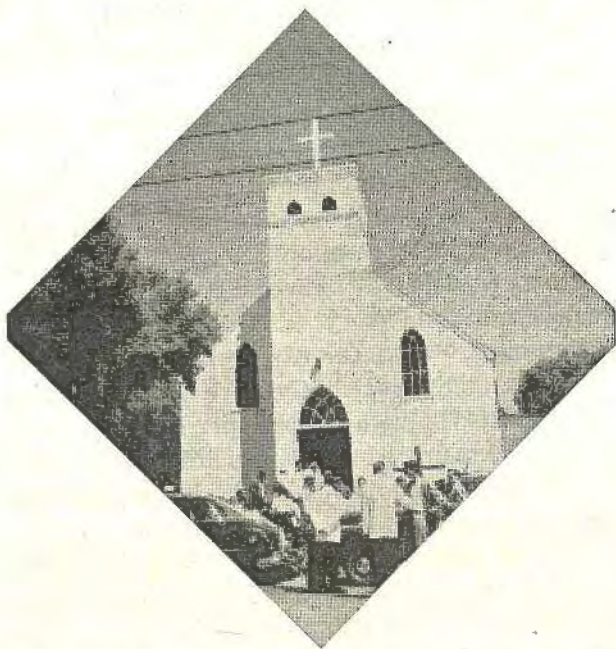
Svätopluk od tých čias veľa rozmýšľal nad slovami proroctva zoborského pustovníka. Toto rozmýšľanie a uvažovanie ho celkom premenilo. Vstúpil do seba.

Svoj život zakončil ako mních v zoborskom kláštore, kde žil ešte dlhé roky. Spolubratom sa dal poznať iba na smrteľnom lôžku.

Jeho krajina už tisícročné pokorenie petrpela a prišla k víťazstvu.

Ján Domasta.

z knihy « Slovenské legendy »

Slovenský kostolík Navštívenia P. Marie vo Winnipegu (Kanada).

NAJMENŠÍ ŠTÁT NA SVETE

VATIKÁNSKE MESTO

11. februára tohoto roku bolo tomu práve 25 rokov, čo bol obnovený Cirkevný štát s názvom Štát Vatikánskeho Mesta. Tento nový štát, ktorého hlavou je sám pápež, je najmenším na svete, lebo má rozlohu iba 44 ha a má niečo viac ako 2000 obyvateľov. Na čele civilnej správy Vatikánu stojí pápežom menovaný gubernátor, ktorý má pri sebe ústrednú radu. Pre trestné a občianske spory bol zriadený súd prvej inštalácie. Policajnú službu konajú pápežskí žandári. Pápežské vojsko má dnes predovšetkým čestnú funkciu. Štát Vatikánskeho Mesta má tiež svoj vlastný peniaz, ktorý má platný obeh aj v Taliansku. Ďalej má svoju železničnú stanicu, poštový, telegrafný a telefónny úrad a rozhlasovú stanicu, ktorými sa bezprostredne spája s ostatným svetom.

Štátnym znakom Vatikánskeho Mesta je tzv. anglický štít, uprostred ktorého sa vznáša pápežská tiara nad dvoma skríženými kľúčami. Polouúradným orgánom štátu Vatikánskeho Mesta je politicko-náboženský denník «L'Osservatore Romano». Propri tom, že bráni záujmy katolíckej cirkvi, podáva tiež spoľahlivé správy o Vatikáne celému svetu.

Podpísanie Lateránskej zmlúvy medzi Sv. Stolicou a Talianskom, na základe ktorej bol utvorený Štát Vatikánskeho Mesta (11. feb. 1929).

Veľkú časť Vatikánskeho Mesta zaberá Svatopeterská bazilika a sídelný palác pápežov, nazývaný posvätným Apoštolským palácom. Za nimi sa rozprestierajú krásne vatikánske záhrady, obkolesené historickými hradbami, takže do Vatikánu možno vojsť iba tromi vchodmi: Bronzovou bránou, Bránou sv. Anny a t. zv. Oblúkom zvonov, ktorý je vyhradený pre vozidlá. Do Svätopeterskej baziliky je vchod každému voľný, nakoľko Svätopeterské námestie, ktoré ju predchádza a ktoré tvorí dôstojnú predsieň celého Vatikánu, patrí aj Taliansku. Do iných častí Vatikánu treba mať alebo stálu legitimáciu, alebo priepustku, ktorú vydáva stráž pri vchodoch.

Vatikán patrí k najvýznamnejším pozoruhodnosťami nielen Ríma, ale celého sveta vôbec a je podrobne opísaný v knihe Dr. Ignáca Zelenku « Vatikán », ktorá vyšla v Ríme na Svätý rok 1950.

ALLELUIA

O, plesaj, zem, o, Aleluia;
Bo Kristus Pán už z mŕtvych vstal,
Je svedkom zem, o, alleluia,
Že Víťaz v hrobe nezostal,
O, Alleluia.

Aj moje srdce tak plesá,
Že nádej má ráž z hrobu vstať,
A s Tebou, Pane v nebesá
Po zmŕtvýchvstaní sa dostať.
O, Alleluia.

O, plesaj, zem, bo Ježiš vstal
A hrob je iba prázdny zas.
Náš brat sa Pánom neba stal:
To pre mňa, bratia, a pre vás.
O, Alleluia.

Soteris, India

ČASOVOSTI

ROMÁN ZO ŽIVOTA SLOVENSKÝCH VYSTAHOVALCOV

Nákladom známeho slovenského mecéna a rodoľuba v USA Rev. J. J. Lacha vyšlo v Buenos Aires už niekoľko literárnych diel. Avšak román Msgr. M. K. Mlynaroviča « Vtáčence vo víchrici » formátom i obsahom prevyšuje všetky doterajšie. Kniha má tristo strán a je históriou slovenských vystaľovalcov v USA. Je to všestranné zobrazenie života Slovákov, ako aj zvýraznenie severoamerickej civilizácie. Je to vzácny a jedinečný reportážny román plný rušného deja, osôb, problematiky, pulzácie života a elánu. Je v ňom tiež veľa autobiografie, nakoľko autor je dokonale srastený s prostredím a s osobami. Ide o dielo nanajvýš pravdivé, ľudsky precítené a umelecky vysoko zvýraznené. Vyniká v ňom najmä osobnosť autora v úlohe básnika a spisovateľa, spoločenského hodnotiteľa a psychologa, národného učiteľa a vychovávateľa, idealistu a obnovovateľa duševného poriadku, svetoobčana i vášnivého vlastenca. Ten, kto chce naozaj poznať dejiny našich krajanov v USA, ako žili, bojovali a pracovali v cudzom prostredí, musí bezodkladne siahnuť po tomto vzácnom literárnom diele, ktorému v slovenskej knižnici patrí čestné miesto.

PROROCKÉ VIDENIA STIGMATIZOVANEJ TALIANKY

V talianskom mestečku Ascoli Piceno sa odohrávajú nadprirodzené zjavy podobné oným v nemeckom Konersreuthe. Chudobná žena Mária Giacobetti, ktorú vo všeobecnosti nazývajú svätou, prežíva každý piatok utrpenie Krista Pána. Na jej rukách a na nohách ako aj na hrudi sa objavily krvácajúce rany Spasiteľa. Zjav je markantný najmä v piatok, kedy jej z rán vyteká

čerstvá krv. Na jej tvári vidno, že trpí. Táto bolesť je však preniknutá tiež radosťou. Je to bolesť povznášajúca. Na otázky zvedavcov, ktorí prichádzajú nielen z Talianska ale i z cudziny, odpovedá najčastejšie takto: « Všetci sme hriešnikmi, preto sa musíme modliť, modliť bez prestania ». Stigmatizovaná má tiež prorocké videnia. Tak na pr. predpovedala, že v budúcich päťdesiatich rokoch nebude vojna, ktorá by strhla do vojnového víru veľké národy sveta. Pred časom predpovedala smrť svojho otca, ktorý bol v tom čase úplne zdravý. O krátky čas skutočne zomrel. Ľudia jej prinášajú dary, ale ona všetko odmieta. Tí, ktorým poradí a ktorým nariadi modlitby sa ku nej vracajú, aby jej vyslovili svoju vďaku.

ČERVENÍ MILIONÁRI

Je všeobecne známe, že v krajine proletárov v Sovietskom sväze, deň čo deň a najmä po smrti Stalinovej, pribúda stále viac nových milionárov, ktorí nezaostávajú v ničom za ich kolegami na Západe. O tom ako žije nová kumunistická šľachta vypovedal nedávno istý nemecký vojnový zajatec, ktorému sa podarilo ujsť z Ruska. Zajatec bol v službách komunistického predáka Ponomarenka, takže videl všetko z blízka. Súduh Ponomarenko nevstával prv z postele ako medzi deviatou a desiatou hodinou. Do úradu prichádzal vždy okolo jedenástej. V jeho dome sa každodenne poriadaly hostiny, na ktorých bolo vždy prítomných najmenej pätnásť osôb. Medzi milionármi v SSSR na prvom mieste stoja vysokí funkcionári strany a štátu a vysokí dôstojníci. Plat dôstojníkov je pomerne malý. Pohybuje sa okolo 1000 a 2000 dolárov mesačne. Majú však okrem toho príplatok 100 dolárov mesačne za každé vyznamenanie. Takto si možno vysvetliť neprehľadný rad metállov, ktorými je ozdobené poprsie každého sovietskeho generála. Okrem toho majú zadarmo byt, cestujú bezplatne a pod. Dôležitú položku činia mimoriadne príplatky. Malenkov okrem svojho riadneho platu dostáva mesačne 7.500 dolárov príplatku. Niektorí maršali poberajú až 100.000 dolárov príplatkov do roka. Popritom, pravda, obyčajný sovietský robotník s jeho skromným zárobkom sotva vyžije. Z umelcov najznámejším milionárom je spisovateľ Ilja Ehrenburg.

rov, aby mi ich poslali na adresu: « Rima ». — *Anton Manduch.*

« Rím » je preňho duševným pokrmom.

Val d'Or, Que, Canada — Srdečne Vas pozdravujem ako i ostatných roduverných Slovákov. Za

Tešia sa « Rímu ».

Danville, Pa. USA. — Tešíme sa nášmu časopisu « Rím » a jeho kozmopolitickému rázu. Ním sa nám svet zužuje, keď pri čítaní si pohodlne a rýchlo prejdeme všetky slovenské čiastky tohoto sveta. Dakujeme Vám a Vaším spolupracovníkom za námahu pri tomto diele a prajeme Vám požehnaný úspech a splnenie Vášho apoštolátu. Často si spomíname na našu návštevu u Vás a vždy máme z nej potechu. Je to spomienka, ktorá nám ostane vždy vzácnou. Najúprimnejšie Vám prajeme množstvo požehnaní od Pána Boha a značíme sa so srdečným pozdravením. — *Matka M. Krescentia*, gen. predstavená Seštier sv. Cyrila a Metoda.

Hľadá adresy misionárov.

Sevres, Francúzsko — Dávam Vám na vedomie, že Váš list som obdržal, za ktorý Vám srdečne ďakujem, taktiež i za pozdrav i za adresu môjho priateľa. Teraz Vám chcem napísať niekoľko slov týkajúcich sa misijného diela. Prosil by som Vás, či by ste mi nemohli poslať adresy slovenských misionárov a misionariiek, ktorým posielate Váš časopis. Potreboval by som tieto adresy preto, lebo chcem našim misionárom poslať balíčky. Mám väčší počet pekných obrazov z Lurd, ktoré by som im poslal a tiež aj iné veci. Prosím tiež čitateľov, ktorí majú adresy misioná-

Z galerie našich čitateľov: *Rev. Vincent Kopúnek z Lansfordu, Pa (USA), účinkujúci ako misionár na Novej Guinei.*

slovenský časopis « Rím » Vám srdečne ďakujem. Čítal som ho. Páči sa mi. S radosťou ho človek berie do ruky. Je to náš Juševný pokrm. Vzdor tomu, že odoberám viac slovenských časopisov, posielam Vám predplatné i na « Rím ». Je ešte veľa emigrantov, ktorí Vás budú vo Vašich snahách podporovať. Vytrvajte na započatej ceste a Boh Vašu prácu obdarí požehnaním. A teraz Vám chcem oznamiť, ako sme u nás oslavovali štrnásteho marca. Hoci nás Slovákov tu žije málo, oslávili sme ho dôstojným spôsobom. O desiatej bola celobrovaná sv. omša, na ktorej sa zúčastnili všetci tunajší Slováci. Zásluhou p. Andreja Benku sa venovala štrnástemu marcu spomienka aj v tunajšom rozhlase. Po zahraničnej slovenskej hymny prehovoril o význame dňa brat S. Brčák. Jeho reč bola ohnivá a povzbudzujúca. V rozhlasovom programe účinkovali okrem toho: F. Paluch, E. Janečka a Ján Migas. Zásluhu na tom, že sa oslava vysielala v rozhlase má najmä pán Andrej Benko, ktorému vyslovujeme i touto cestou srdečnú vďaku. Uvolnil nám na tento cieľ celú polhodinku. Pán A. Benko pomohol dostať mnohým našim exulantom. Našli uňho často ochranu a pomohol im tiež dostať zamestnanie. Srdečne Vás pozdravujem a želim Vám veľa úspechu. — S. Brčák.

Nepáči sa mu v Amerike.

New York, USA. — Odpustte, že som Vám už tak dávno nič nenapísal. Viani som Vám poslal predplatné desať dolárov na Váš časopis « Rím » a pri tej istej príležitosti som Vám aj list napísal, lebo som sa práve vtedy sberal na dlhú cestu ponavštevovať všetku moju rodinu roztratenú po Spojených štátoch. Nestálo to za to, nuž ale

aspoň som niečo skúsil a nemám mýlne predstavy o ľuďoch z mojej krvi... Všade plno detí a dolára z nich nevytiahneš na nič za celý svet. Teraz som už zase v New Yorku a bojujem so sebou, s druhými a so životom. Uveríte mi, že je človek tak sklamaný, že už ani viac si to nemožno predstaviť. Najhoršie človeka tu tlačí chvilka. Môže byť medzi svojimi priateľmi celý deň a chvilie sa mu ako psovi. Je to asi preto, lebo človek tu nemá konkrétnejšieho cieľa. Človek je predovšetkým staviteľ, budovateľ. Avšak čo tu budeš nového budovať a stavať pre koho? Toto nie je moja krajina a nikdy mi k srdcu asi neprirastie. Už je človek prísť, aby mu k srdcu dačo prirástlo. Najlepšie to majú tí, čo sem prišli mladí, alebo sa tu narodili. Tým nerozprávaj o starom kraji, lebo sú v stave ťa zahlušíť. — Dr. J. Chren.

SLOVENSKÉ KNIHY Z RÍMA

Svätý rok	\$ 1.00
Vatikán	\$ 1.00
Sv. František z Assisi	\$ 1.00
Pápež, Cirkvi a Rím .	\$ 1.00
Svätá Stolica	\$ 1.00

Dostať na adrese:

« RÍM »

Casella Postale 9100

Roma (Italia)

SLOVÁCI

VO SVETE

1. Salesiánski misionári v Indii: Rev. K. Nižňanský a Fr. Michal Čahoj. — 2. Pán Št. Košický z Lujana (Argentina), nadšený čitateľ «Rima». — 3. Dr. J. Bečka, bývalý slovenský vyslanec, s domorodými deťmi v Brazílii. — 4. Mladý slovenský básnik v Austrálii p. Fr. Košťák so svojou nevestou A. Didykovou, jej rodičmi a Rev. Nicholom, ktorý ich oslobášil.

Z REDAKCIE A ADMINISTRÁCIE

Za päť rokov našej vydavateľskej činnosti sme zistili, že medzi našimi čitateľmi, a vôbec medzi Slováckmi v zahraničí, nieľ veľkého záujmu o kultúrne veci, ba že mnohí nemajú ani veľa času na čítanie. Sú radi, keď si po celodennej práci môžu časopisy, ktoré si predplácajú, aspoň prelistovať a popozerať v nich obrázky. Preto sme sa rozhodli vydávať miesto kultúrneho časopisu časopis obrázkový, ktorý by informoval poučoval a zabával novým, pútavejším spôsobom. Časopis bude vychádzať v novej úprave i v novom, modernom formáte. Predbežne ho budeme vydávať len štvrťročne, ale keď čitatelia prejavia oň primeraný záujem, budú si ho riadne a na čas predplácať, budú ho rozširovať a podporovať, ochotne ho budeme vydávať častejšie: mesačne alebo aj týždenne. Časté vychádzanie závisí teda výlučne od samotných čitateľov.

Predplatné na rok 1954 ostalo nezmenené. Obnáša do celého sve-

ta iba: \$ 2.50, ktoré možno poslať buď medzinárodným poštovým poukazom (International Money Order) alebo v registrovanom liste (bankovku alebo ček). Za listy, ktoré nie sú registrované administrácia časopisu si nemôže brať zodpovednosť.

Toto jarné číslo vyšlo oneskorene najmä z technických príčin. Mali sme znovu chorého sadzača a nahradil sme ho nemali kým, lebo v Taliansku ťažko nájsť človeka, ktorý by vedel sádzať po slovensky. Prosíme preto našich čitateľov o odpustenie. Ďalšie čísla výjdu už na čas.

Prosíme našich čitateľov, aby nám napísali, ako sa im teraz časopis « Rím » páči a čo by v ňom chceli mať. Tiež prosíme všetkých, aby s časopisom spolupracovali a posielali doňho fotografie, zprávy a iné príspevky. Čo sa bude hodiť, vďaka uverejníme. Zaujímajú nás najmä novosti a obrázky zo života Slovákov v šírom svele.

RÍM

Slovenský obrázkový časopis. Vychádza štvrťročne. Vlastní, vydáva a rediguje: Dr. Ignác Zelenka. Za redakciu zodpovedá: Dr. Pietro Chiminelli. Tlačí: Tipografia Pio X - Roma. Predplatné na jeden rok: \$ 2.50. Adresa redakcie a administrácie: « R I M » - Casella Postale 2100 - Roma - (Italia).